

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 290//08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť K. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 32, čl. 33 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a čl. 34 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 7 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Tos 42/2007 z 8. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2007 doručená sťažnosť K. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním z 29. januára 2008 doručeným ústavnému súdu 4. februára 2008, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl.

32, čl. 33 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a čl. 34 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie svojich práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 7 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k dohovoru uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Tos 42/2007 z 8. novembra 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 7 Tos 42/2007 z 8. novembra 2007 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3 Nt 23/2006 zo 6. septembra 2007, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa ako odsúdeného na povolenie obnovy konania, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Sťažovateľ zastáva názor, že označený rozsudok krajského súdu je nesprávny, a to najmä z uvedených dôvodov:

- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, pričom *„súdny proces nemôže byť spravodlivý, ak predseda senátu viditeľne zvýhodňuje obžalobu“*,

- zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, pretože *„v pôvodnom konaní neboli vypočutí svedkovia, ktoré by mohli potvrdiť moju nevinu“*,

- predseda senátu krajského súdu nevykonával pred rozhodovaním o návrhu na povolenie obnovy konania potrebné *„vyšetrenia“* ani nedal pokyn na ich vykonanie príslušným orgánom činným v trestnom konaní,

- rozhodnutie krajského súdu bolo založené na *„nevykonaných dôkazoch“*, pričom *„celá kauza je vykonštruovaná a založená na krivých výpovediach“*.

V podaní doručenom ústavnému súdu 4. februára 2008 sťažovateľ ďalej uvádza, že 18. novembra 2004 ho orgány polície bezdôvodne fyzicky napadli *„v byte S.“* a následne bol podrobený týraniu. Napriek skutočnosti, že sťažovateľ mal *„také zranenia po celom tele a na tvári, že nemohol som ani rozprávať“*, musel pred vyšetrovateľom v Nových Zámkoch

podpísať „*dopredu vykonštruovanú zápisnicu*“, pretože jeho právny zástupca spolupracoval s vyšetrovateľom, „*nakolko sú bývalí kolegovia*“.

Nasledujúci deň, 19. novembra 2004, bol sťažovateľ predvedený pred sudkyňu, ktorá „*chladnokrvne vydala príkaz na vzatie do väzby*“, a to napriek jeho zraneniam, o ktorých boli vyhotovené aj lekárske záznamy. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť aj s tým, že vyšetrovateľ „*uzavrel celý prípad bez môjho súhlasu*“, neboli vypočutí svedkovia ani vykonaná konfrontácia s poškodenou. V konaní pred súdom sudkyňa postupovala podľa názoru sťažovateľa v jeho veci zaujato, lebo je „*známa šovinistka*“, pričom „*súd prebiehal podľa scenára bez svedkov, bez tlmočníkov a advokáti spali ako v čakárni*“. V konaní o povolení obnovy konania sudca okresného súdu „*prejavil zaujatost' a prípad vôbec nepoznal*“, nemal preštudovaný spis a nevypočul svedkov, ktorí by „*mohli potvrdiť moju nevinu, nakolko som žiadny trestný čin nespáchal*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd „*okamžite zrušil uznesenie Krajského súdu Nitra, a prepustil ma z výkonu trestu odňatia slobody*“. Sťažovateľ tiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon,

a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 32 ústavy občania majú právo postaviť sa na odpor proti každému, kto by odstraňoval demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd uvedených v tejto ústave, ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené.

Podľa čl. 33 ústavy príslušnosť ku ktorejkoľvek národnostnej menšine alebo etnickej skupine nesmie byť nikomu na ujmu.

Podľa čl. 34 ods. 3 ústavy výkon práv občanov patriacich k národnostným menšinám a etnickým skupinám zaručených v tejto ústave nesmie viesť k ohrozeniu zvrchovanosti a územnej celistvosti Slovenskej republiky a k diskriminácii jej ostatného obyvateľstva.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 5 ods. 5 dohovoru každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanovením tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: ...

d) vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nesmie vykladať ako oprávnenie pre štát, skupinu alebo osobu vykonávať činnosť alebo uskutočniť skutok s cieľom narušiť

práva alebo slobody v dohovore zakotvené, alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než je stanovené v dohovore.

Podľa čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k dohovoru nikto nesmie byť diskriminovaný akýmkoľvek verejným orgánom z akýchkoľvek dôvodov, najmä ako sú dôvody v odseku 1. Podľa čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 12 k dohovoru užívanie všetkých práv ustanovených zákonom sa zabezpečuje bez diskriminácie z akéhokoľvek dôvodu, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické a iné presvedčenie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rodové alebo iné postavenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pripomína, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený a povinný posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu sa

obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, respektíve medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, I. ÚS 17/01, IV. ÚS 235/05).

Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

V súvislosti s uvedeným ústavný súd už vyslovil, že do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že označeným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa ústavy, dohovoru a Protokolu č. 12 k dohovoru tým, že krajský súd rozhodol v jeho neprospech tým, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, pričom v konaní neboli vypočutí svedkovia, ktorí by potvrdili jeho nevinu.

Zákonný rámec v prípade sťažnosti sťažovateľa tvoria relevantné ustanovenia Trestného poriadku, a to v časti upravujúcej obnovu konania (§ 393 a nasl. Trestného poriadku). V konkrétnych okolnostiach danej veci zásadnou otázkou, ktorá je napokon aj dôvodom podania sťažnosti sťažovateľa, je ústavná akceptovateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil zamietnutie jeho návrhu na obnovu konania okresným súdom. Ústavný súd preto zvlášť skúmal, či v danom prípade krajský súd

dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré potvrdil uznesenie Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3 Nt 23/2006 zo 6. septembra 2007 o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, a zároveň, či neboli krajským súdom relevantné ustanovenia Trestného poriadku aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a práv podľa dohovoru a Protokolu č. 12 k dohovoru.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 7 Tos 42/2007 z 8. novembra 2007 uviedol:

«Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 03. 11. 2005, sp. zn. 3 T 68/05, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 03. 2006, sp. zn. 4 To 133/05 bol K. K. odsúdený pre spolupáchatelstvom spáchaný trestný čin lúpeže podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona k § 234 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006 (ďalej len „Trestný zákon“), v súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona k § 238 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a trestným činom výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona k § 202 odsek 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tým, že:

Dňa 18. 11. 2004 v čase asi o 02.30 hod. po vzájomnej predchádzajúcej dohode s už právoplatne odsúdenými L. J. a Z. J., vnikli v obci S., okres N., do rodinného domu číslo 196 majiteľky I. H. tým spôsobom, že odsúdený K. K. preskočil vchodovú bránu rodinného domu a túto potom zvnútra otvoril, následne vošli do dvora aj už právoplatne odsúdení L. J. a Z. J., kde potom odsúdený K. K. prinesenou sekerou rozbil sklenenú výplň na vchodových dverách rodinného domu, zvnútra otvoril vchodové dvere a potom všetci traja vošli do priestorov rodinného domu, kde fyzicky napadli poškodenú I. H. tým spôsobom, že ju na posteli udreli päťou do oblasti tváre a začali ju ťahať z postele, potom ju sácali do obývačky a pod hrozbou zabitia so sekerou v ruke pýtali od nej peniaze, ktoré vyhrážky viackrát opakovali, pričom poškodená zo strachu im vydala sumu v hotovosti vo výške 2.000,- Sk, následne prehládávali byt, pričom rozbíjali prinesenou sekerou zariadenie rodinného domu a potom z obývacej miestnosti z barovej skrinky sekretáru odcudzili obálku s finančnou hotovosťou vo výške 50.000,- Sk a následne z domu odišli preč, pričom keď poškodená I. H. odišla z domu na bicykli vyhľadať pomoc, asi vo vzdialenosti 300 metrov

od jej rodinného domu ju opäť napadli odsúdený K. K. s už právoplatne odsúdenými L. J. a Z. J. tým spôsobom, že ju sotili na zem, kde ju prehľadávali a tu ju nohami kopali do tela, pričom jej odcudzili mobilný telefón značky Nokia nezisteného typu, čím jej spôsobili zranenia, a to zmliaždenie ľavého ramena, zlomeninu VII. rebra vľavo s pomliaždením steny hrudnej a pomliaždenie hlavy v krajine temena s dobou liečenia a práceneschopnosti najmenej do troch týždňov, odcudzením finančnej hotovosti škodu vo výške najmenej 52.000,- Sk, škodu na zariadení rodinného domu vo výške najmenej 15.490,- Sk a odcudzením mobilného telefónu škodu vo výške najmenej 2.000,- Sk.

Za to mu bol uložený podľa § 234 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 35 odsek 1 Trestného zákona uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol zaradený do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny...

Podľa § 399 Trestného poriadku, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Po preskúmaní spisového materiálu nadriadený súd dospel k záveru, že súd I. stupňa správne rozhodol, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol, pretože nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste tak, ako to má na mysli ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Ako to vyplýva z návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, tento odôvodnil tým, že orgány činné v trestnom konaní zneužili zákony voči jeho osobe, celá kauza bola vykonštruovaná, sú noví svedkovia, ktorí neboli vypočutí a majú dokázať jeho nevinu. Taktiež požiadal o konfrontáciu s poškodenou.

V ďalších svojich písomných podaniach poukazoval na to, že v pôvodnom konaní malo byť voči nemu použité násilie zo strany polície.

Podmienkou obnovy konania je, že vyšla najavo nová skutočnosť, alebo dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom.

Ako správne poukázal vo svojom rozhodnutí súd I. stupňa, nové skutočnosti a dôkazy nie sú predmetom povinného zisťovania v konaní o povolení obnovy konania súdom, ale

musia byť predložené súdu spolu s návrhom na povolenie obnovy konania, aby súd mohol posúdiť, či ich existencia a dôkazná kvalita v prípade pravdivosti môže vyvolať dôvodné a rozumné pochybnosti o správnosti namietaného právoplatného rozhodnutia. Z návrhu na povolenie obnovy konania však nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by súdu neboli známe už v pôvodnom konaní, pretože skutočnosti, ktoré odsúdený uvádzal, už boli súdu známe v čase, keď rozhodoval o podanej obžalobe a taktiež v odvolacom konaní, pričom boli vyhodnotené už v rámci základného konania a našli odraz v rozhodnutiach súdu I. stupňa i súdu odvolacieho.

Pokiaľ ide o odsúdeným navrhovaného svedka L. B., tak zo spisového materiálu bolo zistené, že tento zomrel a osoba A. K. (K.) nikdy nebývala v obci K., pričom nie sú známe ani iné údaje o tejto osobe.

Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nevyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku, správne rozhodol súd I. stupňa, keď návrh odsúdeného na obnovu konania zamietol.»

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nemožno usudzovať, že napadnuté uznesenie krajského súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho arbitrárnosti alebo o zjavnej neodôvodnenosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa (IV. ÚS 150/03). Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu primerane vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý, a potvrdil tak uznesenie prvostupňového súdu. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ svoju sťažnosť v podstate opiera o rovnaké argumenty, aké uviedol v návrhu na obnovu konania.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (I. ÚS 12/01, IV. ÚS 287/04).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. ustanovením právneho zástupcu alebo zrušením napadnutého uznesenia krajského súdu).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2008